

פירוש
ק. ח. ל. ת.
מתוך
לניש הרלבג ז"

הצעה

וכבר נתן הפלסוק את העצה נט בדורושים המופתים ולזה תמצא בהבטה הטבעית שכבר הקרים הפלסוק בדוריש דריש והקדמות הטפרומות הנפלות בה וכבר הארכנו בתועלת המכיע מה הדרור בכאורינו לספר הנצח וכאורינו לספר מה שאחד הטבע ולזה ראוי לקזר דברינו בו הטע מכוון כמו שוכר שם הפלסוק כי הטענה תבע איןallo ההקדמות יוז ויקרא לה טfine זה וראי שזדע שדברי זה השלים לא היו זהה האופן מהבלבול לפי מה שיחשב אלא טfine שכבר חייבطبع הנושא אשר בו הדברים ואחננו מקדים בכאן הצעה אחת תבואר הסבה אשר בעכורה הוכחה וזה השלים להיות רבץ נזה האופן. ונאמר כי בטוב הטענה בטוב והרע הוא לפולוספי האידיגית והוא חוקרת בכך מה נמצא במה שהוא נמצא ואמר אובל יתבאר בו בהקדמות הדאמטה השלים אובל יתבאר בו בהקדמות הטפרומות וענן ההקדמות האלו וזה ישיטצא מהם לדבר ולהפכו כמו שהתבואר בס' הגוזה ולזה אמר הפלסוק במאמר כולל בשלישי טמה שאחר השבע שראי שיקוץ תחולת מה הקדימות הטפרומות הנפלות בדוריש דריש ואחר כן יובר הצדוק מהם מהבלתי צודק כי בזה האופן יושנו בקלות ההקדמות אשר יביאו להשנת האמת בדוריש דריש תהינה הצדקות יותר. והנה קרא זה המחבר שם

שלא יפסد בכל עמלו שיעטול בזה המצויאות הטעירות, והתועלת הטנייה מה הוא כשנעד השפל אשר כל הדברים הוים נסדים. ואולם אופן חיכור הדברים געמדו על מה שביהם מהשלמות או הפסו. והטשל שם גראה חייבה שלא יהיה לאדם יתרון בזה לא חיבם שלו השלים המתברר את דבריו באופן אשר יעד ונשפטו מדבריו הקדומות היה ראי שיברים לפי מה שייעד הנה אפשר לנו שיברים החקירה באופן ההוא ובבחר הקדומות ישנשלים שאנו דבוריו ערד שישלם לנו האמת ברוש והזודקות עד שישלם לנו האמת ברוש והוא לא לפי מה שאפשר בו שיקבל מן האמות בכלו ישלים בכך המתברר הנה במה שקדר בעין ברוש ההוא ואם התבادر לנו שכבר אטר בכאן מצד זאת המתחבה שאן יתרון לאדם בכל עמלו שיעטול תחת השטש אבל אם היה לו עמלו לטעה טן השטש הנה לא יותר שלם דבוריו לפי מה שייעד אז ישלים דבוריו באופן ראי לפי מה שייעד אז יתכרר לנו שלמות דבוריו ותיהה השנינו מפני זה בדורותם ההם יותר-שלמה. וכבר בואר הסבה אשר יחשב בעבורו שאן יתרון יעלנו בזה תועלת שנייה והוא כי כשביאר המתברר אופן האמתה אשר יעשה בנשא אשר יחקור בו והוא מתברר לנו שאין טבע והגושא שיקבל האמתה יותר שלמה הנה והגושא שיקבל האמתה יותר שלמה יתברר לנו שאן דבוריו ודר באה בז' שיטות הדורשים הראות נאות אצלנו ונתן אחר זה סבת הוויה והחפסד אשר לאלו הנמצאים השפליים בתמורות ובסדרו מדבריו בכך מתחבה שנית טבלת למחשבת הראונה והוא שבכאן מושג קיימן קיימים אפשר שתיהה בהם ידיעה נשארת וזה שהוויה והחפסד יוחם אל התקופות הארבעה אשר לובכט כוכב כי בהיות נצוץ על הארץ יפעול בכאן באופן מה הפך ההקרנות התבادر הראי מהבלתי ראי:

מה יתרון לאדם בכל עמלו וכו' על אני כהלה וכו':

ביואר המלות שואף. מעין התחולת אשר יסוד ממן בהוותם במולות הרומיים וכוכב אשר יהיה בו זה העין אשר זכרנו ישאף צל. סביבותיו. ר' ל' סבוכו. לעולמים. יותר מפורסם הוא השטש כי הוא יעשה ביום אחד התקופות ארבעה יישך מאהת אחת מהם להנברות ליסוד אחר מהיסודות והם שיפול מהפסק מצד המתחבה בעין התעסקות האדם בקיון השלימות אשר העטله בהם הוא לבקש המועיל והם שלמות הקניין וכשרון המעשה והוא שלמות המדות ושלמות המושכלות מהבר שישייא לאדם האורי ותקופת תמו הנבר היסוד והקופת

שם ממציא זה הספר קהלה כי בזה האופן וכיар שכלם עוזרים קצחים אל קצחים ושהגבhor דבר בזה הספר ולזה באו בו דברים סותרים מה הוא ההשתדרות בחכמה ולפי שה תורה הוא הטישרת מאר אל מה שרואו שיתנבר האדם בדרכו התורה ושומר מצותיה עם טמי שקבץ החכמה ולא השניזו לטה הוה השם בלשון נקבה וכבר התבادر זה מדברינו וכזה חוסר הספק לטה הוא דברי זה שהלום סותרים קצחים את קצחים והוא נשמר בכאים לבוחר מה שרואו שיזוחק. ומהנה נתחיל בכאור זאת המגלה לפני מנהיגינו:
ונציג תחולת הצעה אחת מקפת בטוב שכילחו זה הספר מצד העין בטוב וברע. ונאמר כי מפני שהתחשבה תפול תחולת שהטוב הוא הערב ואלו תהה הבוחר ראשונה אם לא ימנע המושר הקיות תחולת העין אך ראי שיתנבר האדם בהשנת מני הטוב הזה שהוא המועיל ובבחירה מהפכו בצד מיוחד ברכר דבר טatty ואולם בזה הטקום עין בזה עין כולל ולהי יראה ספר קהלה חובר תחולת ואחר כך חובר ספר טשי כי זה הוא דרך העין ר' ל' שייעין תחולת בכלל ואחר כך בפיו והלפי שהנבר שבטני השוב הזה הוא השלמות בעין והוא פרים השלם אחר זה העין בו בשיד השירים לפי מה שנחשוב:

על ביואר קהלה ז'

דברי קהלה בן דוד מלך בירושלים:

הבל הבלתי אמר קהלה הבל טבל בזון מה לדיעותיו הנה נסיג העין בדבריו באופן שנעטוד על אמתה כוונתו שהוא בלי ספק נאותו וללא התבادر לנו זה מהבר היינו עוזבים העין בדבריו כשיראו לנו בלחוי נאותים בתחולת המתחבה ואולם התועלת המגעה מזה הוא כי זה ויטנע מפני התועלת המגעה מהדברים ההם. והודיענו שנית אין זה אופן חבר זה הספר ר' ל' שאלו הדברים היו ממה שדראה טקומות אחרים יראה מדבריו מה שהוא בתחולת המתחבה אשר הוא קהלה ומקצת הטעויות

וחיקות תשי' תגבור היסוד הארצי וחוקות טבת תגבור היסוד המימי והוא טפורה מס' מאן שנעשה הנה שיעשה ואין כל חדש אבל טענן השמש ולפי שאלת תקופות יילכו העניינים והשטייה אשר לטבעים טפאות בסכוב. ימישך מה שטרות הנצאות אשר בכאן על עין אחד עם היה אישיהם הוים נסדרים ולה אטר שכבר זירח השטש ושיקע ויעשה בו תקופותיו היומיות וזה הולך בסכוב עד שהוא מיהר מיהר שוקע אל שיבוש הפסדר הזרים והפיקת הארץ ושוב הובשה היום והם יבשנה והנה כבר היה זה לזמןם אשר היה אטר אחד מהם טפנינו אבל הסבה שהביאה להשוב בו העין שיזיה הריש הא שאן זכרון לראשונים שהזו בטה שעבר מהותן ונם לאחרונים שנראה אוטם עתה לא יהיה להם זכרון עם שיזיו הרושים דברי הרישים רצוני שביבו הדורותים הם ששה חידושים בפתח דרום וזה יהה בהווים במלוא הדורותים ו' תדרים בפתח צפון וזה יהה בהווים במלוא הדורותים העזוניות והנה אלו הסבונים הם ללבים כמו שוכרו הראשונים לפי שאן השטש חזר לזרה ביום האתר מהנקודה בעצתה אשר וזה ביום הקודם אבל זירה מנקודה אהרת גוונה ממנה וליה אמר שהשתמש הולך וסובב הרוח האחר מאלו כאלו תאמר הרומים או הצפן ועל סכובו שב הרוח והטשל שהוא ילק לפאת דרום שלשה חידושים וכשלשה חידושים אחרים יתרך לאוון המשיר בשומו אל הסבונים הם בעצם אשר הלק בהווים מתרחק לפאת דרום. וכבר אפשר שיפורש הרוח עין רצון והבואר הראשון הוא יותר כאוות. ולזאת הבהה אשר זכר יעצאו היסודות קיימים והווים נסדרים בחלוקתם. ולה נטא שבל הгалים הולכים אל הם שהוא היסוד המתים והם איננו אלא ריל שאן נסף שיערו בה לפי שכבר יפסדר מטנו בשיעור זה שיבוא בו מהין כמו שהבתאר בספר האותות ולא מקום שהנחים הולכים שם הם שבבים ללבת ובזה האופן ישאר היסוד הטמי על עינו. כל הדברים האישים ימצוא בשתחה. אנסה אותה כל כי באחד יטנה כל נטה. או יהה הרצון בו שלא יכול להמנות הסרוניות כי עצמו מספר. הוללות הם כל זמר וזה שדה כל עשה כדרות לדבאים לא תשבע עין לראות אותם כי רבו פאר ואננס אמר זה לפי שלא תוכל העין להשניים כולם לרביים ולפי שביהם עוזר חלופים מצד טבעם האיש' עד שעין הדבר חמינם מננים יחד והה קול השורות דק וקול והשדה עב כי בהסתמם מהערבות מה שלא עלים. ומי יחוש. ריל ומירניש. יבקש את נרף. הנה מפני שם הרדיפה מונח בעין הבקשה

אני קהילת הייתי מלך ונו' עד טוב ילך מסכן וחכם ונו':

ביאור המלולות לענות בו. הוא מנחת עין. והרצון בו להחעסן בו. ורעות רוח. כמו רענן רוח. להמנות, שהחומר אשר הוא סבת העונות והחזרון כמו שהתקaar בטבעות הואר עד שלא יושג בוצעה באהון שיזה אחד כי באחד יטנה בו הטעין באופן שיזה אחד כי באחד יטנה כל נטה. או יהה הרצון בו שלא יכול להמנות הסרוניות כי עצמו מספר. אנסקה בשתחה. אנסה אותה כל עשה כדרות הם כל זמר וזה שדה כל עשה כדרות לדבאים לא תשבע עין לראות אותם כי רבו פאר ואננס אמר זה לפי שלא תוכל העין להשניים כולם לרביים ולפי שביהם עוזר חלופים מצד טבעם האיש' עד שעין הדבר חמינם מננים יחד והה קול השורות דק וקול והשדה עב כי בהסתמם מהערבות מה שלא עלים. ומי יחוש. ריל ומירניש. יבקש את נרף. הנה מפני שם הרדיפה מונח בעין הבקשה

פירוש קהילת הרלבנן

רגע אחר בעין אחד ולה יחשך כלל אחד מדם הוא הכל ורעיון רוח שאין לו מציאות אך תודוף הנה יקרא הדבר המכוקש נרף והנה קרא כהה המקום המתחדר מטה שעטדי להיות נרף כי הוא מכוקש אצל הפעול והראשון ומכות שיצא לפועל מצד הכהות תשתדל בשטיחת נטצא נמצא מלאו הגאנאים והחלהות ששם בה הנטצא העול מטה שטיחת הטעיות מה' יתרך. או יהה אמרו וכבר זכרנו בספר פ' אך יסתעפו אלו הפעולות והחלהות שטיחת החסרון עד שלא יכול להטנות ולהיות אחד שלם וזה שביל והאלים יבקש את נרף תמורה אמרו בפסקוק הקודם והאלים עשה שיראו מפלני אשר היה אטר אחד מהם טפנינו והוה הרצון כהה שכבר ישנה ה' יתרך וזה הסדור מצד בקש מי שהוא נרף ריל שהזה נבן ורע לבא עלייו וה' יתרך יין רצוני שה' יתרך יבין אל כל מעשיהם ויבדר הצדיקים בין הרשעים וישפטם כלם שלא השתדל מהם בהצלחת הנפש עד שעם ביחס האלים. ריל לבר אותם ה' יתרך וזה ביישור והטהשות טווחם לו ולה אטר רצוני שה' יתרך יבין אל כל מעשיהם ויבדר הצדיקים בין הרשעים וישפטם כלם שלא השתדל מהם בהצלחת הנפש עד שעם ביחס האלים. ריל לבר אותם ה' יתרך וזה ביחס הבתות או יהה הרצון מהו אטר במדרגות הבתות וההגדרתי והסבטי הכתה על כל אשר היה לפניו בירושלים ולבי ראה הרבה הכתה ורעתה. וכחית העין אין כי אני הנה הגדרתי החלה והחלה הוא התזוטן לברים והוא יראה מי שהאלים הוא התזוטן לא יכול להטנות לרבי ריל שלא יישג מספר הסרונו. או יהה בה שיש לו הסרונו עד שלא יכול להטנות שיזהו אחר מהגאנאות לפי זה החומר אין לו מציאות:

דברתי אני עם לבי אני הנה הגדרתי והסבטי הכתה על כל אשר היה

לפני בירושלים ולבי ראה הרבה הכתה ורעתה. וכחית העין אין כי אני הנה הגדרתי החלה עם הסכלות כי לא יכול לשפוט איך יותר טוב משינויים מקבילים מי שלא ישנים ולהז נחתה לבי לדעת מרוגנת החכמה ומדרגת הוללות והסכלות עד שאדר עיטה וזרצון על מה שיזאה שהאנשים הם במדרגת הוללות והזרצון על מה שיזאה שהאנשים זרץון מהגאנאות. וטיד עישוקיהם מה' הויז' מושכת השיללה הקודמת אמרו ואין להם מלחם מהשכה שיש לנו בה העין והוא שאנו יזון וזרצון בו ולא מיד עישוקיהם כא:

ביאור דברי הפרשה אמר מספר המהשכota נמצא שרוכם ההשתדרות בחכמה מזיך עד שבירוב החכמה יהה רוב כעם ויסוף דעתם יוסיף טכ庵וב ויתחיב מזאת המהשכota מה שיזוב לארם אם לא. אני קהילת הייטי מלך על ישראל בירושלים ונחתה את לבני הוללות ולחזור בחכמה על כל אשר עשה להדרש ולחות בחכמה יהה רע מה' המקומות הלקותים מהפחות והיתר וכבר נברא זה בכאן ונאמר שם הנה מצאי בה מהשכה החכמה הטבעית והנה מצאי בה מהשכה תביא לחשוב שזאת התשוקה אשר שם ה' לנקמה טנו ריל שהחטעקות בהשנת החמת ננטצאות הישפנות הוא עין רע נתן אלהים לבני אדם להטעק בו וזה יתרך לפי זאת המהשכota דבר רע ומה יתרך לפי זאת המהשכota וזה שחסכלות הוא יותר נברא מהחכמה:

אמרתי אני בלבי לכה נא אנסה אותו בשמה וראות בטוב ולא אמרת תחת השימוש הם דבאים שלא יטחו אפילו אותן טבעים קיימים יתכן שנשאר בהם מהתענגן

מהתענג בשפטות הנזירות והגה ראייתו שנות
זה הוא הכל ודבר שאן בו חוויל עד שמי
שידוך לשחוק שפטאי בו שהוא מוחלט
ואמרתו לשמה שהוא מטה לא ימצא בו
הועלתו יראה התכליות אשר ישתדל בהגעתו
עם השתרלווי בהבאה עד אשר אבחן אותה
טוב לבני האדם אם ההתחששות בחכמה או
התהנוג בסכלות. הנדרתי מעשי המרכבים
הנעוגים בניתו לי בהם נטעתי לי כרטים
עשיתי לי גנות ופרדסים נטעתי בהם עז כל
ירע צומה עצים קנייה לי עכדים ושפחות
ובני בית הזה לי נס טקעה בקר וצאן היה
לי מכל האנשים שהוא לפניו בירושלים נסתי
למי וזכה וזה מהקנינים סנווות
מלכים והטדינות כדי שהתענג בכל הקנינים
האלו עשית לי שרים ושורות להתענג
משוריהם ועתה לי מכל הגברים
שהם להתענג בנגוניהם ונדרתי והוסדתי בכל
הקניים מכל איש שהוא לפניו בירושלים ולא
התרשלווי מפני זה מהשתדרלות בחכמה אבל
שהדרתי בה עם המשתרלווי לאסוף אלו
ארוך כי ביטים הבאים ישכוו אלו הרבה
החולפים וגם ישכח מות החכם עם הכסיל
בטקרה אחד. ואפשר שאומר שהרצון בוה
שהוא מרחיק שיטותו החכם והכסיל במדינה
אחד כי החכם יותר נשטר מהഫכים מצד
ה התבונתי מכל אלו הקנינים מצאותם כלם
הבל ודבר שאן לו מציאות כלל לפי שאן
יתרון תחת השפט ר' של שאן באלו הקנינים
אחר שהחכמה יותר יקרה מהסכלות וזה שאלו
בהתדרלותה העדר ההנאות הנזירות וזה שכביר
יחסב שאן ראוי לאדם להשתדרל בחכמה
הנמצאות כי השנת האדם הלווה טהו הצר כי
ימצא בחים הנזירים מרווע הסדור והחסרון
מהשיג מה ש היה מאפין החכמה בברית ה'
יתביך דבר דבר מה הרבה הנמצאים על
האזור שם עליו ובזיות הענן כן **שהיה** יהיה
השתדרלות האדם בזידעת נימום הנמצאות
ונדרם וישראל לבטלה לפי שי אפשר לו
ישינויו בשלמות ואם לא ישינויו בשלמות
הנה היה מה שהשינו זולת מה שחקר עלי
הארציות ושרар הטקרים הנוהגים מנהג אם
טפני של הקנינים הנזירים הם נפרדים
השתדרלות האדם בקנין המושכלות. וראיתי
שהן

שאין טוב באדם שירכה להתענג במאלל
ובמטסהה ובכישאר ההנאות כי זה מטה שיפסידנו
ויפסיד קניינו ועוד שהאדם לא ימצא שלט
בזה ואף על פי שיש לו קניינים רבים אבל
ימצא הרבה שיעשה האדם ולא תשלוט
נספו להתענג בקנינו ולזה כי שיעשר
וישלוט בקנינו להתענג בהם הנה השולטנות
זהה הוא לו מט האלים לא טבחו לבדה
שאמ היה נשלט זה מצד הבחרה היה כל
נקניינו בחכמה וכתחבולה והנה מטה הצידן
וזמוריש לא דעתך יתגאנ היושב בשטרות
אלו הקניינים וגם מה שיחוו מטנו
שיהה שלמות הקניין הבלתי וטפני זה סכבי
אני ליאש את לבי על כל העט שעתלי
תחת השימוש ואפלו בענייני החכמה כי כבר
ימצא אדם שעטלו בקנין החכמה והדעת
וכשרון המטעשים ר' של שהוא אכן ראוי
שיתגאנ האדם במדותיו כדי שישלם בזה
תקון הקבוע המתני ושלמות הנפש והספרים
шибחר בזה נעט רב יונעה רבה והנה אם
הרראשון לא השלים החקירה באופן שלם
יעזר האחרון המצעתו והוא נט מה שיביא לחשוב
הניטום המדיוני ושלמות הנפש והספרים
להת לטי שיימב לפניו האלים ונם זה הבלתי
ושכח ר' של שיעור בחכמתו מקודמים שעטלו
בה ותגיא לו بلا יונעה ובן העין בקנינים
ולחוותא נתן עין לעטול באסיפה הקנינים
שראוו לאחד להרחק היגיאה בקנין החכמה
לפי שהוא אפשר שלא תשלם לה המצעתה
ולא תשלם בזה נטנו גם לא יונם המצעתה
החכמה היה אליו אבל יונם אל מי
шибילה ומכל זה העין הוא הבלתי ורעה
רבה תקירה בקנין החכמה ושלמות המדרות:
כפי מה היה לאדם בכל עטלו שיימטל
בקנין החכמה וביתר הקנינים וכטה
שתשותט מהשכטו לחקור בדבר מחדברי
הנטזאים כי כל יטיו יהיו מכאנים לרוב
תשוקתו להגיא אל האמת בדורותים וימצא
רוב העט ולהי יcum תמיד ולא ישכב לבו
בלייה לרוב שוטט מהשכטו בדורות אשר
יהקור בו עד שיימצא הרך אשר יולכדו אל
יהם עת מוגבל לנשיעתם ואחר העת והזאת
ירכו אל הנගול וההוויה וימצא להם ג'כ'
עת מוגבל לעקרותם והוא כשהגיאו לנגב
בדורות תה וחברו בו ולא הגיאו אליו ונשאדור
עטלים להבלתי ולכטליה והנה זאת התחששה
בוגבלים מצד הטבע וטצד הוכובים השומרים
בענייני העולם והנה תמציא נס בכאן
מחשבה טකלה לכטן זאת התחששה והיא
מכהלאה

כיהם הוחדר אל החומר ואולם מפני מה שהצענו שכבר ימצא הבדל בין האדם והבמה לא יהיה שתהיה רוח האדם וזה כי אף על פי שנודה שיש הבדל בין רוח האדם ורוח הכמה מי יודע אם מפני זה ההבדל יטשך לרוח האדם שתעללה לפעלה ותשאר נצחית ולרוח הכמה שחרד לטמה הנה אولي הם טסיות בוה הענן אף על פי שיש בינום הבדל כי אין הדברים אשר ביניהם הבדל מוגבלים בכל ענייניהם ואפשר שנאמר שהרצון בוה מי יודע רוח בני האדם אשר היא עולה לטעה בחיקורתה בסדר הנצאות וישרם מה הוא ומה הוא רוח הכמה אישר היא יורדת לטמה לא רק עד שיכל לשפט אם רוח האדם תובד מרוח הכמה כשהיא נצחית וזה האחדת נסורת וזה הביאור השני הוא יותר נאות לפיה מה שאחשוב. והנה מפני זאת המבכה הנמצאת בעין ההשאות הנפש האנושית ראוי כי אין מוב מאיש ישמה האדם בטעשו ולא יכאיב נפשו בקנין הכמה ולא באסיפת הקנינים כי מישתען בקנינו חלקו המגע לו כי מאי יכiano לראות במה שייה אחריו עד שיתען או בקנינים אשר לא התען בהם בחייו וכי יכiano גם כן אחרי מותו מעין הצלחת הנפש והחטא. והנה זה מה שיחשוב שלא יודע לרוב הספק והמכבה אשר יפול בו כמו שקרם ולזה יחשב שראוילאים של אדם יכאי נפשו יכiano גם כן אחרי מותו והיקaza והאכילה והרעון והחולי והבריאות והחותם והחיים ודברים ישתחפו בו וזה מה שיביא להחשב שרווד אחד בעינו ימצא לאדם שלא היה מותר לאדם על הכמה מזה הצר אמרתי אני כי טקרה האדם והכמה אחד כי כלם כורכים מחלחות הארכעה והם מתרדים בהרבה מתקירותם בטו ההרגש והשינה והוא יישיתן לאדם על הכמה מזה הצר אמרתי אני כי טקרה האדם והכמה אחד מטהר בכם עלי אין להוציא מטהר כבודם אשר בקנין הכמה וכ"ש בירור הקנינים. ושכתי אני ואראה מרוע הסדור באלו הקנינים מה שיביא להחשב שאין ראוי לבחו אלו החיים הנפשיים ולהתען בהם אבל היה הטעות יותר נבחר ובחיות הענן בן הנה אין ראוי שימנע האדם מהכאי עצמו בקנין הכמה מפני העפר לפי שרוב בניים הוא מן העפר כאמור אל היסודות אשר הרכבו מהם ואולם זכר כי עפר אריה ועל עפר תשוב או דברו להווינו קרוב מתרוגת החוטר הראשון כי חולך במדרגת הזרוי לשאר היסודות ולכל הדברים הנמצאים בוה העולם השפל וזה מה שיביא לחשוב שייה זה הענן בגורותין בו ריל שתהינה צורותין הולכות אל מקום אחד מנהם שיציל הגול מיד עושקו ואין להם טיד עושקיהם כה להציגן עליהם ואין להם מנים שיחוק ידים בדרכן שתושב להם האדם כי ייחס שיזה יחס הזרה אל הזרה הנולדה אשר גולמים או ירצה בוה שעושקים בוכים

ישפטו שפטו הדריך בזאת הגדלה ישמר מציאות הדברים אשר בכאן אע"פ שכבר יקרה מוה רע מעת כמו שבארט רכע פט". ומן יצא עת קיבל לו ישתרלו בו האנשים סדר העולם אשר נתן בלב האנשים להתעסק כדיינו הוא טוב ופה ואע"פ שאין אפשר לאדם שישין בשלמות אופן הכתת ה' יתרבך בבראו אלו העניינים עם מה שהם עלי מהתוצאות כי בוה הגיע להצלחת הנפש הבניינים והוא שכבר יונבל עת מצד הבניינים ישתרלו האנשים לפרק בית מה או מדינה מתקבילים להשתדרות בזרינה וזה ימצא בין הבניינים והם מוגבל עת אחר קיבל לו ישובו האנשים להשתדר לבנות בית הנדרס או מדינה העדרת וכבר ימצא זה נס בין במרקם וזה שכבו יונבל עת לאדם מפאת העלייני לבוכות ולספור כמה שיקרה מהרעד ווונבל לו עת מטהה אלהים כי מאת האלים נודר להשליט נפשו לאבול ולשות מקניינו ולשותה בהם. ובחיות הענן בן הוא מכואר שאין ראוי לקבל לו יכנסו בו האבניים שם כדי שייהו שליט על השנתו ואע"פ שייחזו לו הקנינים מוכנים להם בעת הצורך יונבל עת להתחבר בו האדם עם אשתו ווונבל עת להזקק מהצרים עליה ועת מתקביל לו יונבל לאבדם ווונבל עת לשטרו הקנינים ועת להשליך אונס ולפזרם ווונבל עת לקרווע הבגדים [ועת להפרם ווונבל עת לשטום יד להפה] ועת מתקביל לו לדרכו ולענו ווונבל עת לאחוב את רעהו ועת מקבל לו יונבל לשיעיא אותו ווונבל עת ילחם בו האיש עם איש או קבוץ עם קבוץ ועת מקבל לו יונבל לתפלינו וידעו כי הוא מושל בעליונים ובshallim ומאתו הכל כי התופת כרי שייראו האנשים המשול על דרך המופת כרי שייראו האנשים עם נבאיו ורוכב לזה הטעית וזה מעניינים מכואר. מה שייה מזה הסדור הטבעי כבר הוא מתמוד על זה האופן ומה שהוא עדת נמצוא他已经 באשר הוא עטל והנה סוף כל להזות כבר היה בטה שעבר והאלים יבקש תצד הנדרף והוא מה שעבור להזות ויעמוד מטהה שיביא להשנות עניינו אל ההפך האריה להבל ולכטלה. ובכאן מחשבה אחרת מתקבלות לזאת המחשבה והוא שאני רואה מה שגביבו ה' יתרבך לבני האדם להתעסק בו הוא טוב ויפה בעת הוא ולו אין ראוי שימנע האדם מהתעסק בו מפני הדפסר שיקרה לו בסוף כי העטל הוא והוא שיעשה בו משפט ודין ואחר יונבל עת מקבל לו יעשה בו העול בתשפט אשר

ודרביעית היא שכאן מחשש תבאי
לחשוב שיהה העתק בחכמת
בלתי מועל יותר מascalות ושרש הكرמה
האות הוא כי מה שהתרעם לכלי התורה
שיגמל האדם על חכמו בהשען לו ה'
יתברך פנות הגופיות ויעש הבסיל על
scalתו שיניעו לו רעות גופיות ושיהה זה
יתרין החכמה על המscalות הנה יחשב היותו
שקר וכוב כי כבר יראו בחוש שטקה
הכם בתקירה הבסיל מהפניהם והרעות ובחוות
העין כן הנה יחשב שלא יהיה בעפק
החכמה תועלה:

וה חמישית היא שכבר יראה שיעטול
האדם בחכמה וכשלות

הKENIN וכדיעה פלוסופית CISIRIN המעשה
ויהי עטול לבטה אל עיניו לטי שיהה
אחריו שישלים החכמתו האלו והוא נקראות
על שמו ולא עטם בהם וינה העושר שאף
וכנס בעטם רב ויגעה רביה לטי שלא עטם
בו ויהי השתדרתו בהשנת אלו השלמות
לנקמה מטנו כי לא ישאר לו טהה כי אם
הטכאות והצער עם מה שיבא לכו מפני
שלא ידע אם מ' שינוי לו עטול אבל
הדברים היה חכם או סכל כי זה מטה שידאג
עליו המורייש מאר וכל שכן בעטם החכמה:

והששית היא שכבר יראה שם היה

יתרין לחכמה על המscalות היה
היתרין הוא נפשי ר' ל' שתחגע הנפש
במושכל לה ותשאר נצחית ובכאן טבונה
חזקת הנה אם הוא אפשר שתשאר הנפש
נצחית והנה הספק יכול בה טהה הצד והוא
שכח ראה האדם באופן מה מתחלף
בחבחות וחולופ היה הוא מה שברא ה'
יתברך מה לחת לו זה הבה הימני אשר בו
ישיג המscalות וכבר יתברך במעט עין
שכל החירות אשר יחויבו אל הבתות הם
נכסרות לפני שהם כלם הוילאים שלא יעדתו
בזלת נושאיהם הנה ידתה שיהה עין כן
הוא בעינו המscal מטנו אצל ה' יתברך
בשכל הוילני אשר הוא צורה לאדם כי הוא
אלא שהוא מושכל אצל ה' יתברך בצד
היתר נכבד והוא מצד שיתאחד בו זה
הנים בכללו והאדם ישינוי בצד היותר
פהות ומה הצד יכול הרבי במscalות האדם
הנקה נסרך כי יחשוב היותו שלות לשכל
הוילאי ומה הצד הוא דרכ נפש שהוא
נושאת

העין כן וזה שיראה שרוב ההשדרות
בקשת החכמה הוא עין מצער ומכאי
לקשי השנת הדברים אשר תהה החקירה
בهم עד שיטצא האדם בצער וכאב לב תמיד
כאשר תשוטט מהשכטו להשיג הדברים הם
ולא ימצא הדרך אשר יובילו להשנותם
הנה יחשב שיחוק מוה שתהה החכמה דבר
מצער ומכאי לפי שהוטסת בה היא
הוספה בצער וכאב עם שרבי החתעקות
בחכמה מונע האדם מהתungen בתענג הגופים
ולזה יחשב שיהה המscalות יותר טוב מהחכמה
כי עטו יכול האדם להמשך אל ההגנות ואל
ההמגעה בבבלי זה העולם. וראיתי אני מהשכבה
אחרת תבאי להשוב שאין ראי לגדיה תעוני
העולם ואספת הקניינים מפני עטול החכמה
וכשרון המעשים ואספת הקניינים וזה שכביר
נתצא העין בשווה בטעני העטול הנוכרים
כמו שקרים וזה מבואר מעניינים בטע עין
יראה שבל עטול האדם וכשרון מעשה לא
ישתרל בו כי אם על צד הקנאה כדי שישוב
לא בטהרה יתק וכון העין בשלשת מני
ירעד פרעוי הנה הקנאה היא מדה מוניה
טאר ראי שהרוחק והנה זה מטה שיביא
שבל אחד יקים חבריו ויעמידו נפי מה
מנונה והוא הקנאה ולזה יחשב שיהה אלו
הקניינים הבל ומחייבת לבך. וככאן מהשכבה
אחרת תבאי להשוב שאין ראי שימנע האדם
טעטל קניין החכמה וכשרון המעשה ואספת
הקניינים והוא שאחנו נתצא שהביסיל חובק
או זיו במנוג האנשים הבטלים ויקירה לו
 מפני זה מההדרון שייאל ויישחית את בשרו
לפי שאחנו משחדל שיקנה מה שיספק לו
לעתידנו נפו מפני זה ויהי רעב תמיד.
ובכאן מהשכבה אחרת תבאי להשוב שהעטול
באייה דבר שיהה הוא בלתי ראוי והוא
שאנחנו נתצא שיותר יערב מלא כף נתת
עם המנוחה טטלא הפנים עם העטול ושורת
המחכמה. ושבתי אני ואראה בעין העטול
כמו שזכר הפלוסוף במה שאחד הטבע ואות
המחכמה נסן בין חבטה הטענה ושלות
הבל תחת השכש והוא שכביר ימצא אחד
שיטטל באספת הקניינים נס עינו לא תשבע
עוישר אבל ימצא תמיד משתקק לאסוף
ולכunos ולא תשלות נסחו בקניינו לשטוח
כמה ידועה בנסחה לפי מה שיחשב והוא
שהוא קאי שיברה האדם מן הדברים
נסחו משבה אחד שאין לו בן קם תחתיו
באלו הדברים ר' ל' כוון שלא ייע מה שלות
אחריו או בן וזה אין לו ואין קץ לכל עטול
שיטטל באספת הקניינים נס עינו לא תשבע

והשכבה השלישי היא שאן ראי
שיניע האדם
עצמו בקנין המושכלות ר' ל' בחינת ניטום
הנתצאות וסדרם וישראלים לפה העין לא
תacen שישיטזו האדם בשלות ובאשר לא
ישיטזו הנה היה מה שהשינו זולת מה שחקר
עליז וזה מטה שיביא לחשוב שיהה מה
שנשיטזו מהחכמות הנתצאות דבר בדיו וشكرا
חאת הוא בחיי החכמה עמוקה מאד
ומטסוקת:

וראי ששתדל בהתרטה לנודל עטול זה
הדורש ונאמור שטה שנשינו מה
הניטום הוא מצד מה זולת המושכל מטנו
אצל ה' יתברך וזה מבואר לטי שעין בדרכינו
בראשון מט' וαι אפשר מולה שנאמר בה
הטוקום מאמר מה וגמור כי כבר התבאר שם
שיש הבדל נסלא בין מ' שיטין היזל
בעצמו ובין מ' שישינו מה שהוא היזל
לצורה אשר לו והמשל כי השנת צורת
הכחל מטה שהוא חלק מהביתה הוא
יותר נכדר מהשנת צורת הבודל בעצמה
וכן השנת הבודל מטה שהוא היזל לבעל
נפש יותר נכדר מהשנת הבודל בעצמו ומה
האופן יותר מה שנשיטזו מהחכמות
הוא בעינו המscal מטנו אצל ה' יתברך
אלא שהוא מושכל אצל ה' יתברך בצד
היתר נכבד והוא מצד שיתאחד בו זה
הנים בכללו והאדם ישינוי בצד היותר
פהות ומה הצד יכול הרבי במscalות האדם
הנקה נסרך כי יחשוב היותו שלות לשכל
הוילאי ומה הצד הוא דרכ נפש שהוא
נושאת

יחברך בהם לטי שיאספס. טובים הנסים
טמי הטעטל הנוכרים מן האחד נפרד המשל
כעטול החכמה לא יעבור בollowה כשרון
המעשה או בollowה שלות הקניין ולא יעטוד
שלות הקניין כאמור שלם בollowה החכמה
או בollowה כשרון המעשה וזה מעניינים מבואר
וליה אמר החכם שהשניים כשביצאו יחד יש
הסדרו הנופל באלו הקניינים הני משבח
הנסים מן הדים וטוב משניהם אשר לא
נהיה כלל ולא ראה רוע הסדרו הנופל באלו
העניינים ובחוות העין בן הוא מבואר שאן
ראוי שימנע האדם טקניין החכמה מפני תעונג
המניע בבבלי זה העולם. וראיתי אני מהשכבה
אחרת תבאי להשוב שאין ראי לגדיה תעוני
העולם ואספת הקניינים מפני עטול החכמה
וכשרון המעשים ואספת הקניינים וזה שכביר
נתצא העין בשווה בטעני העטול הנוכרים
כמו שקרים וזה מבואר מעניינים בטע עין
יראה שבל עטול האדם וכשרון מעשה לא
עמם מה שקרים מהדברים. והנה החות המשולש
ישתרל בו כי אם על צד הקנאה כדי שישוב
לא בטהרה יתק וכון העין בשלשת מני
ירעד פרעוי הנה הקנאה היא מדה מוניה
טאר ראי שהרוחק והנה זה מטה שיביא
שבל אחד יקים חבריו ויעמידו נפי מה
מנונה והוא הקנאה ולזה יחשב שיהה אלו
הקניינים הבל ומחייבת לבך. וככאן מהשכבה
אחרת תבאי להשוב שאין ראי שימנע האדם
טעטל קניין החכמה וכשרון המעשה ואספת
הקניינים והוא שאחנו נתצא שהביסיל חובק
או זיו במנוג האנשים הבטלים ויקירה לו
 מפני זה מההדרון שייאל ויישחית את בשרו
לפי שאחנו משחדל שיקנה מה שיספק לו
לעתידנו נפו מפני זה ויהי רעב תמיד.
ובכאן מהשכבה אחרת תבאי להשוב שהעטול
באייה דבר שיהה הוא בלתי ראוי והוא
שאנחנו נתצא שיותר יערב מלא כף נתת
עם המנוחה טטלא הפנים עם העטול ושורת
המחכמה. ושבתי אני ואראה בעין העטול
כמו שזכר הפלוסוף במה שאחד הטבע ואות
המחכמה נסן בין חבטה הטענה ושלות
הבל תחת השכש והוא שכביר ימצא אחד
שיטטל באספת הקניינים נס עינו לא תשבע
עוישר אבל ימצא תמיד משתקק לאסוף
ולכunos ולא תשלות נסחו בקניינו לשטוח
כמה ידועה בנסחה לפי מה שיחשב והוא
שהוא קאי שיברה האדם מן הדברים
נסחו משבה אחד שאין לו בן קם תחתיו
באלו הדברים ר' ל' כוון שלא ייע מה שלות
אחריו או בן וזה אין לו ואין קץ לכל עטול
שיטטל באספת הקניינים נס עינו לא תשבע

לא ייעחו הפסר:

והשנית היא לקחה מצד הנהה והצער
ויכר בה בכח דבורי ה الكرמה היא
כמה ידועה בנסחה לפי מה שיחשב והוא
שהוא קאי שיברה האדם מן הדברים
נסחו משבה אחד שאין לו שני שירשנו
הטערים ויתקרב לדברים המתנים ובחוות
העין

נישאת. זאת והכנה כי ידטה שהיה הנושא להכנה נושא למה שיוציא מטנה אל הפועל והנושים ראיו שירוחקו מזה הנדר כמו שהתברר כשהתקבל המושכלות קובל בلتיה טעודכ כמו שהוא האמת בעצמו לפיק מה שכארנו בראשון מתי הנה עם זהה קשה ציוו כבר יפול ספק מה אם אפשר עס זה שישאר השכל הנקנה נצחו כי ידשוב שהיוב הוזו נפער טפני היזו והזאנן טעו הפלוסופים האחרונים וחיברו מה שיזהה תשלב הנקנה נפער וככל הינה בציור עס זה השכל ההוילאי טן הקשי העזום ולהתפלל מההצד המכובה בה הדרוש ולהז אמר זה החכם מידי רוח ובמי האדם שהוא עליה למעלה בהשנותה העזיות ורוח הבמה שהוא יורדת למטה לאין כי כל השנותה הם כדברים המוחשים עד שיכל לשפט שהיוה זה ההבדל ביןיהם ריל שתחיה האחת נצחית והאחרת נסורת וזה כי אף על פי שימצא הבדל בינויהם נסורת בהשנותיהם הנה לא יחויב מה שיזכרלו זו מזו בזה הענן אבל אולי הם מסכימות בשחם יחד נסודות וכבר בארכנו אנחנו בראשון פט"י שהשכל הנקנה נצחו במה שאין ספק בו והתנו כל הפסוקות הנפלות בות הרוש:

ודרביעית היא להיב שהידיעה היא נשמרת ודבר כלתי נסורת כי הוא לדבר תמיד לא יסיד ריל שהיא לטבעים הטשותפים והם לא יפסדו כי מה שהזיה כבר הוא ואשר להזיה כבר היה ואולם הפרטאים והם הנפדים לא תהיה בהם הידיעה מצד מה שם פרטיים:

ודחמישית היא להיב כי ה' יתפרק גיטול חוב לצדיקים ויעונש הרשעים ולהז ראיו להתעסק בחכמה ובכשרון העונש לרשעים והטוב לצדיקים ועל מה שנראה בא המעשה וזה כי אנחנו נראה על הרוב בא הספק בהה כי עת לכל חוץ כמו שנחרנס שהוא מרה מנונה ומה שהוא מתחדש טן החוש כי ה' יתפרק ייחדר העת היותר יסים בעטם וזה יתפרק ייחדר העת היותר שההשתדרות בחכמה ובכשרון המעשה מנונה:

ואולם הטענות שיקים בהם שההשתדרות בעין הוא טוב הם חמש:

האחת הוא שאנו נראה שיש יתרון רב להכמה על הסכלות וזה שהחכם יכוון בפעולותיהם התרבות התרבות של שלשה החלטות וההשבדות הקודמות והולשתם מני העטל מקובץ' מן האחד והתשל של שלמות החכמה עם שלמות הקניין טוב משלמות בהם ויישרו פעולותיהם בשלם שבפניהם להשנת התרבות להו ויכנו מפני זה מהשבדות אбел הכסיל בחשך ילק ולא יגינו לו מבוקשוי כי אם במרקחה כי לא דעת להשתדר במקבשו בדרכם הראים ולהז יכזר:

והשנית הוא שאין ראוי להנחת העתק בהכמה מפני מה שמשתק ממנה

האחרונים הם לאין קע אשר יכתה זאת הבהיר ואין ראיו שישתח בו רוצה לומר בעשר לי נס זה הבל ורעין רוח והה מבואר מעין העוישר כי הוא אין כי אם שלומות דמיוני כל שכן כשלא ישנות האדם לא יכול מטנו. ואפשר שנאמר שחרצון בה אין קע לכל העם ונם האחרונים יהיו לאין קע אשר לא ישתח בעשר ולא יתענו בו והם עס זה בוחרים העוישר על הכתה וזה סכלות מהם ורועל הבחינה:

הבלתי העולה מהדברים הוא שלומות הכתה הוא יותר טוב לאין שיעור משפטות הקניין ואע"ז שתחשב האנשים • ובחירותם היא בזה ההפרך:

שמור רגלאן כאשר תלך ונו'
על טוב שם משמן טוב ונו'

ביואר המלות וקרוב לשטוע. הוא מקור לפ"ז דעתינו ורצון בו אצלינו שראי שיתקרב האדם לשטוע מצות ה' יתפרק ולא יחשוב שאין חשש אם יחתט כי יביא אחר זה קרבן על התאו כי שטוע לדברי ה' יתפרק טוב טוב ולה אמר כי החתקרב לשטוע יותר נבחר מנתינת הכספיים זבח כי אין יודעים רוצה לומר שהם עושים זה לסבלותם ויחסבו עכודה לה' יתפרק ואין העין בן כי לא ירצה ה' יתפרק שיחטא האדם כדי שיביא לו זבח והה הכספיים יתנו זבח לעשות רע רוצה לוטר כדי שייעשו רע כאלו היה הכה פותח להם הדרך לעשות רע כי חשבו שבו יתוקן מעותם ועל זה הם סומכים בעשייתם הרע ובאלו הזחה נתינחים זבח כד שיעשו רע או יהוה פ"ז לעשות שקרה בזוף ע"ה והטלק זקן וכיסיל יתבן לסבלותו שיולד במלכותו ריש ריל שישוב כריש אחר שהיה טלק. ראייתו את כל החיים שמהלכים תחת השטש עם הילד השני לילד הפסן והכם שזכרנו והוא הילד העשיד וכיסיל אשר יעוז במקומו לרוב שלו והזתו שאגן ושוקט על שטפיו רוצה לומר שכולם בוחרים העוישר עם הסבלות יותר מההשתדר עם הטענות אבן קע לכל העם אשר היה לפניהם אשר בהרונו העוישר על הכתה גם שהוא

מן מה תועלת ימצא בזאת המובל בדרך
לכעליה והנה הוא לא יאכל מטנה אלא חלק
טועט וננה אין לו בו תועלת כי אם ראות
הכם באfon מה זאת המובל ואמר אם
תראה במדינה שיעסקו הדרלים ונולו אותם
ותראה עם זה בה משפט וצדק אל תחתה
על התפקיד אשר הוא מקביל קצחו לקצתו
כי לא כל הרעות שידרצו לעשות הרעים
נתנות בהם שיעשו אותם כי הוכנים אשר
שייש לבעל המובל ואולם בעל המובל
ימנעו עשרו מהשינה לרוב שוטט מהשנתו
במה שיצטרך להשניה בו בשתיות קניינו.
יש רעה חוללה ראייתו תחת השטש בעין
אהבת העושר ורוכ החשדרות לאסוף ולכונס
רע ווישתרלו בעשייתו בכל עז ולא יניע
מהם כי אם רע מעשי מצד זאת ההשנה
סבה אל שיתחרש לו דבר רע יאבד בו
הטינית אשר ישניהם ה', יתריך באדם
העשיר והוא וזה דבר נבר ימצא הרבה כי
העשרה יש לו טקנאים רכיבים מצד עשרו
והנה האיש הזה הוליד בן ואין בידו טואמה
שיזורישנו כאשר יצא ערום מבטן אמו ישוב
על השדה ויישרתו בטלאתה ההרישה
עובד השדה ויישרתו בטלאתה כה
והזרעה ווישלם בה פועל השדה כי המלאכה
בא ומואמה לא ישא בעטלו אחר מותו
הוא משורתת לטבע. ואולם באר זה מן
שיזלך בידו כי לא השתרל להשלים נפשו
בטלאתה יותר טבואר. ובכלל הנה ימצא
בכל הדברים שהגנובה יפעל בשפל ויישלימו
ונגה האופן יפעל ה' יתריך הנמצאות ויפעל
השלח הפועל אלו הדברים אשר בכאן. ולפי
שההשתדרות הרבה לאסוף ולכונס טרחק
האדם משלטותו תחיל לנטות אהבת העושר
ושבח הדסתוקות ואמר מי שהוא כסוף
לא ישבע כסוף כי אין לה השלמות תכילת
וחמשל שני שאוף קניין רב יחשוך שהזה
לו מהקנינים יותר פזה וזה אל לא תכילת
וליה ישאר תמיד בחסרונו לפי דעתו שיחי'
אהוב בהמון הקנינים מזולת שיבא לו שום
תעונג ותועלת מהקנין הזה נם זה הקנין
אשר בזה האופן הוא הכל לפי שאן בעלי
שמחה בחלקו כי שלמות הקנין ואע"ם שהוא
מושיע באופן מה כמו שקדם הנה לא ימצא
בזה תועלת בזה האופן:

ברבות המובל רבו האוכלים אותה כי
פני שהוא שמח בחלקו לא יזכיר הרבה
עירם ושפחות וכמי בית רכיבים ובධית העין
שיטי היין מוגבלים וישינוי המות כי האלים
תנן

כלתי צודקים מצד ההרכבות וההפרדות אשר
יעשה הדתין בעת השינה כמו שתתברך
בטעיות כן בא קול כסיל ברוב דברים כי
אי אפשר רבבי הדברים שלא תהיה כהן
שנה ולו את הסנה הוא מוכאר נס כן שהוא
ראוי שישו דברי האדם מעטים כדברי ה'
יתברך כי השנה בדברים והם היא הטה
בעין כשרון הטעשה אישר הוא הצעה ללכת
שהוא קריית שמות להם באfon שלם ואת
ההשנה כשהגיעה לאדם הוא שכל נקנה
וכבר בארנו בספר טלחות הששכל הנקנה
הטיגע מהשנה השנה טאלו והשנות נצחים:

ביאור דברי הפרשה בעבר שכבר הקדים
שההכמתה היא יותר נבחרת מהעושר
והוה שכבר יחשוב מפני זה שדרוי שיטה
האדם בינו לבין הנמצאות וסדרם ווישרים עד
שישיג ה' יתריך נסי מה שאפשר לו הוהיר
פובל כשרון הטעשה והזהרו עוד בכשרון
הטעשה מה שביבא לטעוט ההאטנה בהשי'
רנגך כאשר תלך אל בית האלים ריל
שלא יהרום ויקח ההשנות על זולת סדרם
ויהיה קרוב לשטווע דברי ה' יתריך ומוציאו
יותר מקרבת הבטלים להת זבח על עשותם
מי כי אין חסין לה' יתריך בכסילים אשר
לא יהרו במה שיאטרו וינחמו אחרי כן אבל
רע ווישבו זה עבורה לה' יתריך כי אין
זיעים וטשיניט פועל ה' יתריך וטעטה דיין
והוא מוכאר כי שטווע מוכר כתו שאמיר
שטואל אל שאל. וכשתתבון בה' יתריך
להשכיל ולדעתו אל תבחל ותתברך על
סך ולכך אל ימחד להזיא דבר לפני
האלים אם לא אחד העין ורב והתברך
לך שמה שהיבת אותו הוא מהויבך לו
בחברה או מה שלשלת מטנו הוא משולל
מננו בהברח וזה כי האלים בשיטים ואתה
על הארץ ורוחקה מאר מדרגותו ממוגניך
וליה אין ראי שתשלה לשונך ולחדרך
לחיב לו מה שתדרתו שלמות בחקק כי
גהו שיטים מארץ כן גנחו דרכיו מדריכך
ומחשבותיו מטהשבותך ולו את הסנה ראי
המלך השלוח לך טעם ה' יתריך לעניש
אותך על זה כי שנגה היא למה יקנוף
כ' שיזהו דבריך טעטם כי כל שחרבר בו אי
האלים על דבריך שתחרום לדבר בו וישחת
אפשר שתדבר כי אם על צד ההשאלה וצד
משתוף הים כמו שתתברך זה בטקומותיו
וכבר הרחבעו המתאר בזה בשלישי טמי' הנה
כמו שכא ההלום ואף על פי שהוא צודק
שירא האדם מה יתריך. ולפי שכבר היה
ברוב עין לפי שכבר יורככו עמו דברים

תועלת שיתן והאדם אל לו עין המות ולא תמנעו א恒ת העוני עלם מהלט עצמו בכשרון המעשה ובשלמות המישכלות. ואמר עוד כי אין שתהcum מודה מנונה הנה הוא טוב מהשוך כי השוק מושך האדם תמיד המשג חכלה כתו שאנתנו רואים בכל העניינים שהם לפני הcalculה שאם לא הגע הcalculה וזה כלם לירק ולבטלה. ואטר שלמה כהתר זה הספק שאין הענן בה כתו הענן בשאר הרבים אשר הם כולם בעבור חכלה אחד וזה כי בזאת ההשנה יתגא חכלה מיוחדת טויה בכל חלק מהלקה והוא של נקנה נצחי ואם יהיה שיטנע השנת הcalculה שייע בידיעת כל המושכלות אשר הוא מטה שלא יישג כי אם לה' יחברך לבדו כתו שבארנו בספר ט' אין ראי שיקטר האדם מפני זה מהגעת השלמות האפשרי לו. הנה התבادر עם זה בזאת הפרשה. שאין בשלמות הקניין אין שוק הכליל כי הוא ישנות הכליל והולתו מאשר סבבו וילחיב להבנת התאות ולהי תבادر שהבעם טוב והשוך רעה ונם לבו שום תועלת והשרות אבל אליו הוא לרע לקונה אותו כתו שזכר בארכוה עם מה שבארנו אנחנו בו:

טוב שמן משמן טוב וכו' מי כל זה נסית בחייב וכו':

ביואר המלות טוב שם. הנה השם יגיא לאדם בקשרין המעשה לשיתנה עם האנשים בדורכים הבשוכחים כי בה ישבהו האנשים וזה המבואר בנסחו כי הבעם ימנע מהאדם קובל שעע השבל הפועל. או ירצה בה והוא הנכון שהחכם אם יאהב העושק והחכם הנגה זה יסיד מטנו חכמתו ויישמו הוללי כי הטרדות במחשבות הטענות החטנע מטנו בקשת הcalculה ויאבד מטנו הרצון אשר לשבל הפועל להת לו המושכלות. טוב אמר בזין הרצון. אמר רצון מתנה כי לב יאמיר בזין הרצון: אמר אחורי דבר טראשתי כי הcalculה הוא יותר נכבר שבסבות ובזה טוב להאריך רוחו ולעין בטחון מה שראו לעשות דבר דבר מטי טוב מבני אדם מהתענו אשר ישינו בישטן הרוקח ויום המות יורט טוב מום הלהה כי הוא סוף והcalculה לנפש האנושית ובזהות העניין בן אין ראוי שיבנע האדם משלמות הנפש או בקשרין המעשה מפני אהבת העונינים ולאות הסבה בעינה טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משה מטה לבסבוסת המשך כי הבעם הוא תבונה דבקה לבסבוסת המשך לחרון דעתם יכעסו לקטנה שבסבוסת והוא סוף כל האדם ובחלקה אל בית האבל מהם

טנו נם זה הבל ומחשבת רוח בעין הcalculה רצאה בו שזאת התבונה היא מטה אליהם כבושים האדם כל השחלתו כה לבנה כי לא זרכה תcord עניין קניין ותשוטט הראי שישתREL בשלמות הקניין לפי הבהיר לו עם חוקו בחכלה. מה שהה מושג לאדם מחשבתו כהם בימי חייו ולזה לא יהה טרוד מן הcalculה אף על פי שלא תמלא נפשו ממנה כבר נקרא שמו כי הוא של נקנה רוצח לומר מה שהשיג מהות הדרכיהם ונודע אשר הוא אדם בנה שהשיג אותו ובו ישג ראי תחת השטש ורבה היא על האדם איש ראי תחת השטש רוכב היא על האלים עוזר ונכסים וכבוד אשר יתן לו האלים עוזר ונכסים וכבוד ואינו חסר כלל אשר יתאה ולא ישילטנו האלים לא יכול טנו כי איש נכרי אכלנו הנה הベル בעין אהבת העושר וחלי רע הוא. הנה אם יולד איש מאה בנים ונפשו לא רבבות וזה ימי שני רבים ונפשו לא תשבע מן הטובה שאוף וכנים גם כבורה לא הווה לו מרוב הדרות והעוני אמרתי טוב מטני הנפל כי זה אשד הולד בנים ריבים וזה שנים רבבות ולא ראה בתוכה במה שבעל בא בベル ובחשך הלך ובחשך יcosa שמו רוצה לומר כי נם בעית מיתתו אשר כוסה שמו לא היתה לו שום טוכה נם מי שלא ראה שטש ולא ידע אותו והוא הנפל אין טוב לו בשחתת קניינו כי הוא אינו ירע מה יאלל מהם כי אלי המות יפריד וגם אהיה לא ידע מה היה עד שיחכו שתשיכו שטחה במה שיוריש מהו לירושי: יחשב שיחיה העושר במדינת הcalculה או טוב טנו זה השבל עטול האדם לפניו כתו השקים כי זה הוא חלקו טבל עטלו ומוצא תמד חסר וץ אל המzon וכן נון הנפש כשחקור בחכלה לא נמצא לעולם שלמה הcalcul והנה כל אחד חסר וצרכו אל הלידה והחקרה במושכלות ומה יודע לחכם מן הcalcul והנה כל אחד חסר וצרכו אל שלמות הקניין בחכלה בלתי מועיל הוא כישוה חסר לחם כישיה תמד משתREL בה ומה תועלת לעני שאין לו להם לאכול ובגד ללבוש כשהיה יודע להלך ננד החיים והנה אין לו כה הקניין הטבוע ביאורו בה הטעום. והנה התיר לחקר במושכלות מצד ענייו והיו חסר מן עם זה הספק החוק יקרה בעין הcalculה והחראה לעמידה גנוו הנה טוב מה שיחיה שכבר מטנו בזבואר שקנין הcalculה יעוז בשלמות הקניין הטבע ביאורו בה הטעום. והנה התיר דבר בלחמי מושג כי כל מה שהשיג האדם והוא שלמות הקניין מהלך נשג ננד החיים טנה ימצא נסף לבלתי יותר ולזה היה האדם

מהם מכל אשר יחשבו לעשותו מפני שלא יודכו בהגנותו בסבירות הנאותות. אל תרגן החומר השפל ועם כל זה לא נמלט זה החומר מהחומר הראשון כי לא מחייב אמתה אל הדורות הראשונים כי לא מחייב אמתה זה כי הומן מתרמא לחלקם ונדר הארט עניינו אחדם ואלהם אם לא מכבה שישתנו עניין האדם כדור הארץ מעניינו בדור הארץ מצד טפלת הבוכבים וזה דבר אין ראוי לדאג עליו. ואפשר שדודה הרצון בו אל התעצל מבקשת השלמות בכשרון המעשה והחכמה כשהתר מאכלי להונצל על אשר לא תעסק בו כשלמות כי הימים הראשונים בו הראשונים בשלמות מהו שחייב מטבחים אלו פדיוני זבח ראי שישתחם בהם אף על פי שהם עתידים בשתחתו בהם לא יתעצב מפני זה כל ימי שיאבוח ממנו לא יתעצב מפני זה דאנא בשיאבדו החיקו בהם ולא היה לו דאנא בשיאבדו מטבחים העשה ה' יתברך אשר הם סכת הפסד באופן מה וזה סבה שלא ימצא האדם אחורי מאוותה כי כל מה שאפשר שיצא לפועל לא יקנץ ה' יתברך בהמצאות או ירבה בו שבועות הרעה ראי שיראה אם תשתדל בו האופן הדבר והוא כבודם אחד המד ולזה הוא כבודו שכחם כה' הראשון הוא יותר מנותן לפה שאחשוב. טוביה חכמה עם שלמות הקין וזה הוא מטה שנשאר לרואו היטבש כי החכמה לא תשלם במלת שלמות הקין והחכמה היא הכללית האדם והשארכו כמו שבארנו בראשון אבל ראי לחת תודה על מה שהלווה ה' זה מספר מ'. והנה יתבادر שטוביה חכמה עם נחלה כי בצל החכמה העזר לאדם להשיג שלמות הקין לשתי סבות האחת כי שלמות הקין אוובד בעת היותו צדיק ואולם זה היה בסכת סור החמנה האלהית כמו שבארנו ברביעי טמ' יוש רשות שהוא מאיר בעשיית רעתו הוא מנע בקלות כישיחתלו בהגנותו בחכמה מושלת שידאה לו עונש וכבר התבאלה סכת ה' ברבעי מט'. אל תה' צדיק הרבה ר'יל שרואו שיקח האדם הרוך המוטצעת בטודתו שבארנו ברכיעי טמי ובבאוריינו לספר איוב. והנה יתירן דעת החכמה תהה בעליה חיים נ齊חים ותחיהו עם זה החיים הנפים כי בה עוז בכשרון המעשה ובהשנת שלמות הקין הוא רשאי באופן מה כי ראי שישתדל האדם לפועל נפשו מהקם עליו נס בנטש הקם עליו א' באחד טבירו. ואל תהבם יותר ראה את מעשה האלים והתבונן בו ר'יל במה שבעל באלו הדרבים השלמים מהרואי וזה כי בכאן דברים א' אפשר אשר יתדרש בהם רע כי מי יוכל לתaskan את להשיגנו ואין ראי לו לחזור בהם כי מד שלא יכול התקבל לכבול מהטוב שיעור

והכלל העולה מדברים הוא שלומות אשר כשרון המעשה הוא מועל מאך ושוב ובאר עם זה שהחטש לחכמים עם הצער טוב מהחטש לכטילים עם הדגאה וחסר בוה קצת טסרים כוללים בעין כשרון המעשה היה סבה להסידר מהחכם הכתן כמו שאמר כי העושק יהול לב חכם וביאר אשר אטרו הכתנה תעוז להשלמת כשרון המעשה וההכתנה צרינה להשלמת כל חכם כשרון המעשה והוא אטרו היז בעיר והם המושלים ברוחם כי הכתנה תשים כשרון המעשה בצד היוצר שלם ובואה הຕבר שכל אחד מאלו השלמות יעד בחבירו. ודבר עם זה שטובה הכתנה אם שלמות הקין הוא עוד להשינה והוא אטרו טובה הכתנה עם נחלה ואחר באר שהחטנה העוז להשיג שלמות הקין והוא אטרו בצל הכתנה בצל הנוף ובואה הຕבר אל החמידות והקצת בטוקם הבלתי ראי שאלו השלמות גם כן הם נערים קצחים בקצתם. והזיר עם זה מגנות בכשרון המעשה באופן שלם ואמר כי החכמה נתנת כה להבב שטובה הכתנה היא סבה לעוזר שב להבב שטובה הכתנה עם כשרון המעשה ואחר שיבר באר שטובה הכתנה כי ר'יל שזוא עוזה פעם הדבר ופעם הפכו כדי שלא ימצא האדם אדר בא הרע שם ינון כי מי שידאג על הפקד ממונו דבר ראי שידאג על מציאותו ואם זה בלתי ראי ר'יל עליז הנה אין ראי לדאג על הפקדו אבל ראי לחת תודה על מה שהלווה ה' זה המבו. את הכל ראי כי הבלתי יש צדיק העשרה מטענו שאן טוב בו בעצמו כי אם התבאר מעניינו שאן טוב בו בעצמו כי אם להוות לעזר לשאר השלמות מה הפק שללא יחטא בכחו הרוי מהבלי ראי ואולם כשלמות כל מה דורך משל לא יבהרו הרוי בכשרון המעשים כמו שיבחר אותו הכם והה שלא יטצא בעל שלמות המדות בארץ ישר� מה שטוי המדרות כי אם יתכבד יוזה עשרה מה דורך משל לא יבהרו הרוי בכשרון המעשה לפי שלא ידע והה שלא יטצא בעם שטוי המדות בארץ ישר� שטוי המדרות כי אם יתכבד יוזה ישבה כשלמות כל מה דורך משל לא יבהרו הרוי בכשרון המעשים כמו שיבחר אותו הכם והה שלא יטצא בעם שטוי המרות ושהיא תשלמת אותו. גם לכל הדברים אשר ידברו האנשים עליך אל תמן את לך לחזור בהם ולהשתדרל לשטווד הדברים ההם להתרעם עליהם על מה שדבריו נגידך וזה יהיה סבה שלא החטש קללה עברך כשיקלך ולא ישינך כעס על זה כי כעס הארון כשיקללו עבדו הוא נפלא מאד והנה ראי שתווער מה ולא תקפיד כי נס פעעים ידע לך אשר גם אתה קללה את האחרים ולה ראי שהחיה מיקל ומוטער בוה:

כל זה נסיתី בחכמה וכו'
עד לך אבול בשמה להCMD וכו'
ביאור המלות חכמה וחשין. חכמה
שהוא נמצא והוא הפילוסופיה הראשונה כי
היא הרואה יותר שתקרא חכמה כמו שהຕבר
במספר

ומה לאחר וזה שידגה לה מחקרים אשר אין לאדם כה על השנתם. אל תרשע והרבה ר'יל שלא תמה אל הקצת שהוא הרשע יותר מן הרואי כאלו אמר שלא תזק לוולטך רק בטוקם הרואי ולא תוו סכל כי זה יהה סבה אל שחמותם בלבד ערך להסידר מהרואי דעתך ומיעוט השטרך מהדרבים הרואים להשתדר מהם כי האדם לסכלותו יכול לסייע מיתחו קודם כما שזונל הכם להוספה על יטיו להדק השנתה ה' יתברך בו. טוב אשר תאהו בה ומן מה אל תנח יידך ר'יל שהחטנו בצדך בטוקם הרואי וברשות בטוקם הרואי טוב להתחכם ולהקור בטוקם הרואי ולהמנע מהחטנה בטוקם הבלתי ראי כי טי שהוא יודא ה' יקח המטוצע וזיא בפועלותיו עם כל הקצחות רצוני שפעם יטה אל האחד ופעם יטה אל האחד וזה הוא המטוצע על ר'יל האמת. ולפי שיבר באר שטובה הכתנה דרך האמת. והזיר עם זה מגנות בכשרון המעשה באופן שלם ואמר כי החכמה נתנת כה להבב שטובה הכתנה היא סבה לעוזר שב להבב שטובה הכתנה עם כשרון המעשה ואחר שיבר באר שטובה הכתנה ושהחטנה הכתנה עם נחלה ואחר שיבר באר שטובה הכתנה כי ר'יל שזוא עוזה פעם הדבר ופעם הפכו כדי שלא ימצא האדם אדר בא הרע שם ינון כי מי שידאג על הפקד ממונו דבר ראי שידאג על מציאותו ואם זה בלתי ראי ר'יל עליז הנה אין ראי לדאג על הפקדו אבל ראי לחת תודה על מה שהלווה ה' זה המבו. את הכל ראי כי הבלתי יש צדיק העשרה מטענו שאן טוב בו בעצמו כי אם יתכבד יוזה עשרה מה שטוי המדרות כי אם יתכבד יוזה ישבה כשלמות כל מה דורך משל לא יבהרו הרוי בכשרון המעשים כמו שיבחר אותו הכם והה שלא יטצא בעם שטוי המרות ושהיא תשלמת אותו. גם לכל הדברים אשר ידברו האנשים עליך אל תמן את לך לחזור בהם ולהשתדרל לשטווד הדברים ההם להתרעם על מה שדבריו נגידך וזה יהיה סבה שלא החטש קללה עברך כשיקלך ולא ישינך כעס על זה כי כעס הארון כשיקללו עבדו הוא נפלא מאד והנה ראי שתווער מה ולא תקפיד כי נס פעעים ידע לך אשר גם אתה קללה את האחרים ולה ראי שהחיה מיקל ומוטער בוה:

לה **הרבנן** **קהלת** **פירוש**
 אשר כטעט אבר זכר ונשכת והם כאיס
 כהה המזיאות ויסרו וירכו ויצליהם ואשר הם
 מתקום קדוש והם הטובים ראייתו שרט
 הולכים מוה המזיאות וקרוב להשכה זכרם
 וזה יקרה להם בעת רעה כאשר לא היו דבקים
 בה' יתברך באופן שהיה מושגחים וישתחוו
 שהוא שומר מצות ה' לא ידע דבר רע ריל
 שלא תשוטט מחשבתו בדבר רע כי הוא
 תהואה תחיד מצות ה' יתברך או ירצה בזה
 שה' יצילו מהמרקם הרים הנගנים לבא
 עלי ולב החכם דעת ותשפט ר' יהוא
 דעת מתי יתכן שיקrho רע מצד משפט
 העליונים כי נבר יודיעו זה ה' יתברך בצד
 מצדדי הבודעות כמו שבארני ברכיעי טט'
 וזה שאין נעשה מהרה הגעת העונש על
 התעשה הרע וזה שבנה שמלא ללב בני האדם
 כולם לעשות רע כי הם אלו ראו שיער
 העונש על הרשע תקף בעישותו זו נשמרין
 ראוי שישובה פנוי זה הרשע יוננה הגדיק
 יותר מעשית הרע אבל ה' יתברך מאיריך
 להוציא מאי עד שהוועה עשה דרך פשל
 מהרבה מהרעות הנגונות לבא עלי ומזה כי
 כל הפען יש עת ראו ותשפט מונבל וכבר
 מאה רעות קודם שניעשו עונש מוחש כמו
 שהתבאר בספר איזוב. והנה יודע אני שטוב
 היה ליראי האלים שיראו מלפני כי הם
 היה נשמרין מהרבה מהרעות הנגונות לבא
 עליהם מהם נם כן יגעו אל החוב האנושי
 והוא הצלחת הנפש ואולם הרשע לא יהיה
 לו טוב אנושי והוא מושלה לטקטי המערצת
 ולהו. יתכן שלא יאריך ימים אבל היה נצל
 שאין לו מצעיות מי שאינו ירא סלפני
 אלהים. יש הבל אשר נעשה על הארץ
 שיבבל זאת המהשכה האמתית שהגענו
 אליה והוא שיש צדיקים שנמנע אליהם
 יועיל לאדם דעתו במקירה ההוא המכיע מצד
 מה שיראה מוה והוא לא יכול לשנותו בשום
 פנים הנה אין אדם שליט בורה המנסכת למניע
 נשיבתה ולא יכול להרחיק המות כשהתחיל
 להריך אליו ונבריו הכתות המתפעלות על
 הפעולות ולא יועיל החרב במלחה כשייה
 סור השנחת ה' יתברך או פנוי תוכחותו
 ויסרו אותו על צד ההשנה ויש רשעים
 שתבדק בהם ההשנה הכוללת אשר מצד
 הצלתו אם ידע זה קודם שיטנע אזהליה
 בטלחתה והועשר לא יטלו בעליז. והנה
 סדור המערצת ברין שידמה להשנה
 והרואי לצדיקים אמרתי ענס זה הבל ורועל
 נטה ראייתו רוע הסדור הוה שכחתי את
 בלביו מעין המעשה אשר נעשה תחת השמש
 והוא שכך יתכן שיחשוב האדם הרבה
 פעעים שניעשו טוב לאדם תחת השמש
 להכאב נPsiו בהשתדרלות דרישת ההכמה
 וכשרון המעשה אבל שיאכל ווישת מה הוא
 מי שילנו ה' יתברך בעטלו ימי חיו אשר
 נתן לו האלים תחת השמש. והנה כאשר
 הראים לרוב הזוטו בו לדעת הכמה ולזה יתבל לו
 גובה האופן מרוע בסדור המני מפני העלם
 מהאדם מה שיתכן שיקrho לו ראיית רשעים
 בה' ימצא בכאב לב ובצער תמיד עד
 שאינו

פירוש קהילת הרבנן
 אל הסכלות והסכלות שהוא האוללות ומצאות
 היותר מונת שבטני הרישע המשך אל
 האשה כי ענינה מטר מות לבה הוא מצדדים
 וחרטים לכלוד רבים וידיה הם בית האסורים
 כי שהוא טוב לפני האלים יטלו פטנה
 כולל מטבחת הטעב כתו שוכר הפלוסוף.
 והשכון הם חכמת הפלודיות אשר יעיננו
 במספרים והשעורים של אחד מהם ישינה
 החשון. רישע כסל. הוא הרישע שסבירו
 הesimalות והוא החטש אל האשה וזה שהוא
 הטעב שסבירו עוזר איזו מהן צודקת
 ורעת והשכון אשר הם כל החכמת הנה
 מצאי שכך ישין זה ארם אחד מאלך
 הרע שאפשר שיקrho לו מזה כמו שבאר
 בספר משלי במקומות רבים. פי מלך שטור.
 הוא טקוד והרצון בו אני אשתרל לשטור
 דבר הפלך וצואתו והוא ה' יתברך שישטור
 מצות התורה. משלחת. כמו שלח והוא החרב
 אשר ימי בה בטלחתה. ולא יטלו רישע את
 בעלי. הרצון ברישע עושר והוא כמו הפוך
 וכן אוצרות רישע. אשר בן עשו. ר' ר'
 יתברך ובני האדם בקשו מספרים רבים
 מהתחלות ולא השינו שעבל נעלת אל
 התחלת הנטולות בעין אהבת ההכמה אבל
 רישע כל שמצאי והנה ה' יתברך עשה
 את האדם ישר הבין לו כלים רבים להשיני
 חכמת הנטולות ולדעת שהכל מסתעף מה
 יתברך ובני האדם בקשו מספרים רבים
 מהצדקים והחכמים. הרצון בו הצדיקים החכמים
 ר' ר' שהם הכתים ותיה ה' נס' א רפה
 בלשון ישטעל. ועכידם. ר' ר' ומעשיהם:
בייאור דברי הפרשה אמר כל זה נסית
 בעין החכמה הנה כשבאת שכך
 השנתי דריש מה מצאיו רחוק מטנו ולקשי
 השנת האמת בהרבה מהדרושי וזה לשכות
 ריבות אם מפני קושי ההגעה מהחווש מה
 שיצטרך אליו בהאמת הדרוש הזה אם
 מפני החומר ישעה ויכא להשוב בעין הטקטי
 שהוא עצמי או ירצה בו אמרתיacha
 מבדיל בינו ובין המושכלות ישנה. ושוב
 נאות אל הישבל ונכנע. אני אשתרל לשטור
 מצות הפלך והוא התורה כי היא מישרת
 בעין החכמה הישרה נסלהה ובסבב שבעת
 האלים שהשכיע ישראל לקים התורה. אל
 תמהר לлечת פנוי בשתחעסך במצוות
 שלא יראו הטעות עליך לטשא כי זה היה
 סכח שתעדור על כוונת התורה ותשיג מפני
 זה ה恬לית הפלoon במצוותיה שהוא שלמות
 הנפש כמו שהתבאר בטאטירין לרבי התורה.
 וכאשר היה עס לך דבר רע אל התעכיב
 בו לחזור אם הוא ראוי לעשותו אם לא
 להפליג בהזחירה כי אין זה מן הראי
 פן תפונה לעשות הרע ההוא לרוב הפתלה
 הנמצאות ולבקש חכמת הטעב וידיעת הנמצאו
 במה שהוא נמצוא והחכמת הלמודיות ולחזור
 אבל מדר להזיא מהשברך מהשתדרלות
 בעין

כמעט יוציא ורכב וסום שהרצח בו ריבב וסוט. והרצין בה כי אחר המות אין לך שם מעשה בקניית מושכלות לא בחשבון שם הנסיבות ההלודיות ולא ברעת שהוא חכמת הטען ולא בהבמה שהוא חכמת האלהות כי הודיע בה נקרא חכם כמו שובר הפלוסוף כמה שאחר הטען או ירצה בוה ותהיה יוציא מלה השבעון לעניין כי אחר המות אין שם כשרון החטעה ולא השנתה אחת מallow החכמות שלושה שוכרנו שהם חשבון ורעת וחכמתה. השלשה שוכרנו שהם חשבון ורעת וחכמתה. לא לחכמים להם. ר' ר' הוודעים להשתדל באסיפה די מהסורים בחכמתה. ולא לנכוניות מהשנאה הדומה להשנה פרטיה שתדבק לפעמים לרשותם ונראה מזרע אשר ידמה שבא על צד העונש שנייע לצדיים וזה יביא לחשוב. שאין ראוי לאדם לעטול לו בדין העושר ולא בכשווין החטעה ולא בשתייה התורה אבל שייאל ושתה וישתה כל ימי חייו אשר הנבל לו ונום בחכמתה ידמה גם כן שאין ראוי להעתטל כי עניינה הוא השוק למשתREL בה כי עד שלא יתן שינה לעניינו מרב העוטק והטבולת הנוטלת בה עם שלא יוכל האדם להשיג באופן שלם חכמות הגמץאות כמו שזכרנו בפה שקדם והנה חכם המאמר בו הספק שאחר החקירה השלמה יימצא עניין הצדיים והחכמים הוא הנבחר מادر כי עניין יתגלו והטבולת הנוטלת בה עם שלא יוכל מכך מצדדים ותרטטם ללב האדם באסון מה שזכה באהבה והשנה אישר אפשר הינו שבחתלית להשיג האתומות. ואע"פ שהאנשים יתחלפו רעויותיהם בחתלות אשר הטעות בהם שכבר יקרה פקרה מפניהם בקשר ולטוכם יימשך פירוש זה הפסק רכיס הכל הוא לפניהם לטבשול כמו הענן בשאר האנשים. הכל יימצא בהם כאשר יימצא לשאר האנשים עד שכבר יקרה פקרה אחד לרעים ולטוכם יימשך פירוש זה הפסק רכיס הכל הוא לפניהם לטבשול כמו הענן בשאר האנשים. הכל יימצא בהם כאשר יימצא לשאר האנשים עד מה שזכה באהבה והשנה יידע האדם ויכישל מה שזכה באהבה והשנה יידע האדם ויכישל מפניהם זה אין ראוי להגיה ולעוזב החכמה כי טויה באלו הננטצאות השפלות שישווה שאין זה בטוי שהם טובים בטהולט אבל לחכם הידוע פשר הרברטים וסודם ועם כל יימצא זה בטוי שיקנה מהשלמות מעט כמו מי שהוא זוכה לשם ועשה דבריו בטהורה וירא מהשבע לשוא ולשקר. וזה התועלת המגיעה ממה שביאר בזה הפסק. זה רע בכל אשר נעשה תחת השטש עם שהוא מביא נס בין מכונה בלב בני האדם ומרחיק אותם מצד רבקות ההשנה האלהות לחכם והודעתו מהשלמות וההעדר מה שיזוהה לב בני רע מادر ומם יימשך מה שיזוהה לב בני האדם מלא רע והוללות בכלכם בחיהם ואחריו האדם ילק הלב אל המתים בלא שלמות אנושי אשר הוא הרע שבכל טמי הרעות ר' ר' המות והഫסיד וזה שמי שהחבור אל זהה שיזוהה מטמי החיים והוא התועלת בעניינים הגופיים והוא התועלת המתויה בו הנה לא יהיה הענן בו כן כי אנחנו נראים עדין אפשר לו לקנות שלמות והחים אשר לשטוח

שהעושר בעינו יהה סכח פעמים ורכות להגעת הרע וזה שכבר יקרה שישלם האדם באדם לרע לו אלא שזה היה מעשי ואין ראוי מפני שהוא להתרשל טלאסוף ולכнос מהקנאים המציגן לטפו ובכמו וזה העניין יראו רשעים מצלחים פאר ואנשיים צדיים קשי יום פאר עד שיפסדו וישכח זכרם בעיר עצמה אשר עשו הפעולות השובות ופסני זאת המתחשבה נטו הרבה מהאנשים אל הרשות המשוכלות ר' ר' הכה הורר וזה כי נשכח זכרם אשר היה כל להגעת המשוכלות ר' ר' הכה הורר וזה כי החוש והדרטין והכת הורר הם כלים להניע האדם אל מושבלי. גם אהבתם ושנאותם וקנאותם מושלטו שאין יודע האדם ויקרא לו מפני זה ובטול הפסנו כבר אברה וחק אין להם עוד רעות רבות הכל הוא לפניהם ידוע ומושב כה' יתברך יודיע שעשה תחת היטש וולת מה שהגינו אליו בחיהם:

הבלל העולה מהדברים הוא שענין בקשת החכמה הוא השוק מادر ואע"פ שהוא רחוק להשינו אין ראוי שימנע האדם מפני זה מחוך בה. וזה יתכן שישלים לו בשני דברים. האחד שיתרחק מדבר אחד פחות יכטוף אותו הסכל והוא האשה אשר היא מצדים ותרטטם ללב האדם באסון שחטנו אותו מבל שלמות נשוי. והשני הוא שזרק נדרכי התורה כי הוא טיערת בתכלית להשיג האתומות. ואע"פ שהאנשים יתחלפו רעויותיהם בחתלות אשר הטעות בהם מרחיק האדם מהשלמות הגופשי מادر הנה מפני זה אין ראוי להגיה ולעוזב החכמה כי טויה באלו הננטצאות השפלות שישווה שאין זה בטוי שהם טובים בטהולט אבל לחכם הידוע פשר הרברטים וסודם ועם כל יימצא זה בטוי שיקנה מהשלמות מעט כמו מי שהוא זוכה לשם ועשה דבריו בטהורה וירא מהשבע לשוא ולשקר. וזה התועלת המגיעה ממה שביאר בזה הפסק. זה רע בכל המקרים שהחכמה ננחרת מادر ובזה תועלת המקרים שהחכמה ננחרת מادر ובזה תועלת נס בין מכונה בלב בני האדם ומרחיק אותם מצד רבקות ההשנה האלהות לחכם והודעתו מהשלמות וההעדר מה שיזוהה לב בני רע מادر ומם יימשך מה שיזוהה לב בני האדם מלא רע והוללות בכלכם בחיהם ואחריו האדם ילק הלב אל המתים בלא שלמות אנושי אשר הוא הרע שבכל טמי הרעות ר' ר' המות וההפסיד וזה שמי שהחבור אל זהה שיזוהה מטמי החיים יש בטחון כי עדין אפשר לו לקנות שלמות והחים אשר לשטוח

ולשתחה ולשחוק לא לכוונה שיעמיד נופם והבנה עין עושם לחם מטעם עבר לחם רב. ולבסוף יעה. רוזה לומר יעד או ירצה בנה יתן עין. במדע. במתשכתק וידיעתך רוזה לומר שלא יקלל המלך נס בלבבו או בינו לבן עצמו או יהוה מדע כטו טודע מעין ולגעתי מודע לאישה ורוצח בו עם קרובך שהוא מטשחתך אשר תבנחת בו שלא גילה סורק אל תקלל מלך. חן הלק לשבעה ונמ לשבועה. רוזה לומר החדש השכיע והחדש לשצונת. רוזה בכתן המלה. רוזה לומר המלה שוטן כי לא יוכלו באהיה השטטי וכן פדרש המתרגס. שם יהוא. שם יהוא. בכתן המלה. רוזה לומר המלה שוטן כי לא יוכלו בה העצמות. ופתח האור. ריל וערב האור והאר אותו במתיקות כמו שתאר הקול (להריה) [הריה והשתמש בהם בפעל הראה] אמרו רואים את הקולות ראה ריח נסבত זה כלו כי התוישים כלם יכללים שהוא הקדמת וכינ טי שהוא רב התחבולה לנצח דרכיס יודיה בהם מזונן לא ימצא לפעמים להם חקו ומטי שהוא נכן בהמצאת תחבולות רבות יתכן בהם לאסוף ולכט נסביס רכיס לפעמים לא ימצא לו עושר ומטי שהוא יודע לרשות בני האדם לפעמים לא ימצא לו חזן מהם כי עת ופנע יקרה את כלם מצד מערכת הכוכבים אותו לפעמים השונותיהם בלשוני עד שענן המתיקות יכלבל תחבולות והכטמתם ואין להם תחבולות [יוישאל] בוה לפי הגטיש:

ביואר רבי הפרשה אמר לך אcolon בשטחה לחטף ההברחו לך לעמידה גוף ושתה בלב טוב ייך כי כבר רצה ה' כתו הרגנים הנאחים במצוודה רעה שלא יוכלו להטלה מטנה וכצפרים האחוות בפה מהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשחפול עליהם שתאות ובהות הענן כן הוא מכואר שראוי שטח בחלקו. בכל עת יהו בגדיין לבנים. רוזה לומר שתהיינה מדוית בטוב שבunningים כי המדרות הנגנות יוקשו לבגדים צואים והמדרות היפות לבגדים לבנים. ושותן על ראשן אל יחס. רוזה לומר השטן הרוקח כי הוא היה מיזוח לשטן המשתה ורוצה בוה שלא יתעלם מהוניות המושכלות והנה המשיל המושכלות לשטן רוקח לסבה אשר זכרנו באוריינו לשור השורדים. ראה חיים נצחאים וזרק להם עם אשה אשר אהבת כל ימי חי הבלק והוא הנפש הרטונית אשר תשלים השכל בשותאות לו כתו שכארינו בכאוריינו מעת ולו מן העוורים מעת בתקלה הקניין כי האדם בתקלה עניינו ימצא נטשך לדידעת הנטהות ובא אליה מלך נдол והוא הכח לשיר השורדים כי זה החלק בחים ובועלך אשר אתה עטל תחת השטש וזה מבואר כי זה פרי האדם ותכליתו. כל אשר תשיג ייך זאת הקטנה לתפשה ולהרסה ובנה עליה מצודים גודלים ומצא בה איש מסכן והכם לעשות בבחך עשה כל עוד בחים חייך כי והוא השכל ההוילאי והוא מסכן להוותו נברא משולל מכל המושכלות וגם לא ייע שם דריכה לכישון המעשה ולא להשנת הכתת המבע המכונות שלהם לקנותם כי אם בקשי וואולם שאר הכתות הלטורות ולא להשנת הכתת המבע

שבבעל הסככות הוא הכל יעלה במרום הצלחה והניטים ועשידי הדעת ישבו בשעל הטורנה מה בלתי ראוי שתהה כן אבל יהה זה בטקירה ובזה יקרה גם כן מרוע הסדור שהעבדים יצילחו וירכבו על סוסים וארכונים ישפלו וילכו בעכרים על הארץ אלא שרוע זה הסדור הוא טיזומם אלינו לא אל ה' יברך כי זה יהה להדר הרבקות בין ובין ה' יתרברך ובהתדר האדם זה הקשר אשר בין ובין' יתרברך אשר בעבורו הוא מושנה הוא רודטה לטישופר הפזרה ויפול בה כי טידו היהota את לו ולטישופר הנדר אשר הוא מונע הנחש טגעת בו וישכנו אחר זה הנחש מצד סור הנדר אשר היה מונע טגעת בו ולא ירפה להה לב אל אבל נס לטישופר אבניהם מטוקום לטוקום וויכה בהם בעצם או לטישופר עצים ויכנס מהם קוין בידו עד שבצעים כעשיו יזוק וזה הויל האברל אשר בין הענן והענן הקודם בפסוק שלפני זה רצוני כי הענן הזה לא היה בו החזק מעוצם פעולתו אבל בCKERה מה והבטה שהה ברול קהה כי לא קלקל פניו ולטש אותם וכן השכל האנושי היה קהה ולא יציריו בו המושכלות בשלא לוטש בבשידון המעשה וכי שיגבר חילים ויתגבר על הבהירות היה לו יתרון הבשר הכמה ויהה דבק בה יתרברך ויהה נשמר טפנ' זה תנ' הרעות הנפלות בוה המצוות השכל נס' מה שאפשר. אם ישוק הנחש האדם הטלהיש פנ' שלא להש לא יתרכז לא הבהיר והיא שבלב כוה הבהיר לאילו ואולם לב הכסיל הוא לשטאל כי הוא כשיוכין לדבר יקרה לו לשבלתו שידוך והוא לא יתישר תמיד בכח התקלית אשר יכין ולהי תחביר להטשך לא הבהיר והיא שבלב החכם בכל מה שיוכין אליו היא ליטני כי הוא דורך אל הדברים שיוכין אליו היא לשטאל כי והוא יתישר פעם לחכלה אחד ופעם הפסכו אלה לא יתישר כלו נכח התקלית אחד אבל להדר הסדור בפועלותיו יתרברך לכל שהוא סכל. אם רוח המושל תעה ותתגבר עליך והוא המלך הנROL שקדם זכו לא תניה מקומך וטדורתך מיראת החטא והבהיר כי זה המקום הוא לך טרפה לרפא אותך מה החוליות העצומים וניה החטים נדולים ר' ל' שיטוט ואחר מהם. יש רעה ראייתו תחת השטש כשנגה שיזוא מלפני השלט ר' ל' שאין זה מכון על הכוונה הראשונה והוא שכבר ימצא ישיחתו

פירוש

קהלת

הרבנן

שהתבלכל החוש מפני העין כמו שעשו קצת הקודמים ודע כי על כל אלה יביא האלים במשפט אם לא תעשה בהם הראי והסר כעם תלך והעבר רעה מבשרך ולא תמשך אחר התאות הנזומות אשר הנה טפיות השנתה היתברך מטך וזה סנה שיבואך הרעות כי הילודות והשרות הוא הבל ולזה אין ראוי שתחמץ להנאות העולם ולא תרבה התענוגים ולזה ראוי שתוכור את בורך בימי בחורותיך שהה לך פנאי בוה ותמצא מוכן להשתREL במושכלות לחקק כלך הגופים העוורים לשכלך בוה העת עד אשר וכלי מה שבא_-אחר מותו לו מהשלמות הוא הכל ולזה צרך שיזדרכו לנאות מהשלמות בסיס מה שאפשר לו בעת שיכל על זה כי אחר המות אין מעשה ותשבען ורעת ותקטה כמו שקדם:

והכלל העולה מהדברים מבואר עם מה שהיישרנו אליו בכאן דברי זאת הספירה ואין צורך בארכיות עוד:

שם בחור בילדותך וכו'

עד סוף סוף:

כיאור המלולות בחורותיך. כמו ילדותך, השחרות. והוא הפך השיבה כי השער או לבן. המשטח והאור. ר"ל האור אשר יאיר לך הנר והאבקה וזה היה בעת השיבה כי או שליש הוש הראות. בשפל קול הטהנה. הוא הקול הנטוך שיחדרש מתנוועת הרוחים. ותפר האבינה. ותתבלל התאזר. ירתך. ישבר ויתתק. חבל הכסף. مثل לעורקים הבaltı רופאים אשר בהם ישולח הדם מהכבד אל האברים. ותרוץ ישבר ויפסק. גולת הזהב. הוא מעין גולות מים והם הברכות המשולחות לאברים מהלב להולשת פעולותיו הטעויות תהיה שנטו קצחה וישחו כל בנות השיר כי לא ישיג שבhemدم וווח והעורקים הרופאים. יותר. ר"ל להשאר וכמוهو ואת היותר החרטנו. ולהג. הוא שם מן הנה כמו קו מנ Koh וזו מן צה ועיננו להגנה וכן הבינו רoil אמרו להגין נתנו ולא לניעה:

ביאור דברי הפרשה. שמה בחור בילדותך כי בו ימצא כח שלם לשיטות טבעך ויטיבך לך כי הילודות וכמו ירצה בענינים העזונים החלך ברכני לך ובמראה עינך ר"ל שתחמץ אחר העין והחש לא ההתקה הרבה בהם ותחרשו להם נזילים רבים יחרשו

ישחותו ראותיך דברי פהו סכלות כי לא דע להזהר מלהבדר במה שיקשה לשוטטו בו גם בהתעסקו בצריכי הנוף אבל זהה תכלית כוונתו בכל דרכיו לעבודתו. שלח לחץ ר' ר' מזון שכלה והוא המושכלות על פניו המים והוא מרוצת מה הנגיעה הטכני. ותח' התחלה דרושך ממנה כי ברוב הימים תמצאו בה האופן ובgoalות זה לא תגע אליו כי לא יתכן لكنות שום מושכל מושלת לקחת התחלה מן החוש. ואטר טמשל חן חלק כוריעתך להדר השכני והוא תשרי ונמ' לשטני שהוא מרהשון כי באלו החדשים היה הרבה מהודעים אשר יהה מון האדם בהם כי לא תדע אתה יצלה יותר כי לא תרע מה היה רעה על הארץ ואולי ילקה הקודם ויישאר המתהדר או ההפק והנה אמר זה שראי לאדם שיטREL בכל זמנו لكنן השלמות ולא יתרשל מזו. אם יטלו העבים גשם על הארץ יירקו וייחתו שטף המים קצת הורעים והם אשר נקצרו בעת הדיאו או ישיחות הכרד שירד מהעבים הורעים אשר קנים קשים ויישאר השאר ואם יסול עז בעזון או כדורים מוחזק הרוח הרוותה או הצפוניות מקום שיפול העין שם היה קצת הורעים מהם יפסdro ולזה ראוי שיזרע הקודם והמתהדר כי הקודם לא ישיחתו הרוח לא יכול להשלים בניינו ולקורת. אותו ובשלפות ידי האדם מהתעסוק בדברים הנבוהם והם מושכלו הנמצאות האלו ישאר בכית בלתי מכונה כראוי ולא יהיה לו לטחסה ולטסטור מרים ורעות וטטר טחיזמן. הנה הכספי הרודפים התאות עושים המון לשטחה אין רוח מוחש וכמו העצמים בבטן המלאה ולשחיק לא להעמיד גוף והין לשטח היהם וגנה הכספי עינה את הכל בסוף העין כי הם את מעשה האלים אשר יעשה ולזה אין יאבדו קנייניהם בזאת ההנהנה או ירצה בה ראיו שטמנע מלזרע. אבל ראיו שתורע בפרק ולא הנה זיך מלזרע בערב כי אין ראיו שטמנע מלזרע בערב כי אין ידע איזה מהם ייכר יותר או היה שנייהם לשיטות הנקין. ולפי שכבר אמר דברי פי הכם השלים לבאר מה שראי שיטמור בו האדים ברכובו ואמר נס במדען מלך אל לא בעת בהרותו ולא בעת זקנותו. והנה ערב תקלל ובחורי משכברך אל תקלל עשיר ולא השען שלא ישטעו דבריך כי הרבה יטצא שהוא התחלה זה האור והוא ה' יתרך כמו שיישמעו דבריך יגיד להם עם שבוה

קהלת

הרלביג

קהלת קוא נעשה קדום טן משלו. ואולם חקר בהה הטער בוה האופן וקבי' בן דברים סותרים לפי שתווא בקש למזויא רבי חפץ וכותב יוצר רבי אמר זה לא ישלם אבל העליינים כי אם ביה האופן מהחקריה כמו שכארנו בפתחית זה הטער:

רבי חכמים הם כדרוגנות שטכוניהם אל היושר בתירisha. כן רבי החרטים הם הולכים כלם נכח תזרוש אשר יזכיר עליו והם נמנעים כתסתרים רוצה לומר שהם קיימים בטוקם אחד כי דם ויעינו בעזם הדברים ובמשיגיהם אשר הם חמד באופן אחד לא בתקדים אשר להם במה שהם פרטניים והם בעלי אסונות רוצה לומר כי אלו הדברים אשר יזכיר כולם הם טבעיים משותפים לכל אנשי המין ההוא או הסוג ההוא והשאר והוא החקרה בעניינים האישיים במה שהם אישים הודה בני מהם כי לא תשלם ביה ידיעה ולא תגיע ביה הצלחה לנפש כי זה יביא לעשות ספרים הרבה אין קע ולדבר הרבה וינגע עצמו במתה שאין בו תועלת להיות האישים הוים ונפסדים ועוד כי נם ביהם קיימים ישתנו אלו הטערים בהם עד שלובן ראנבן עתה הוא וולת לבוט אמש כמו שהחבר בספר השמע ובכאן טעו הקודמים וחשבו מפני זה שלא היה בכאן ידיעה ולבדר הצדיק מדבריו מהבלוי צורך חתום זה הספר במתה שכבר התבאו מדבריו הסותרים ואמר סוף דבר כל אלו הדברים הסותרים נשטו ועהלה מזה אחד ברירת מצורק מהם מהבלתי צורך הוא שרואו שטריא את ה' ותברך ותשטרך מצורתי כי זה הוא מה שטכונון מכל האדם והוא תכליתם כי ביה יניא' האדם להצלחתו הנפשית כטו שכארנו באהוריינו לדברי תורה ועוד כי ביה בסן תועלת ביה העולם וזה כי ה' יתברך יביא במשפט כל מעשה שיעשו האדם אפילו בסתר אם טוב ואם רע וועניישו על הרע וונטלו טוב על המוב:

ובכאן נשלים ביאור קהלה לפי מה שנראה לנו עתה. יתברך ויהעל האל אשר עזרו בראמי וברוב חסרי על כל ברכה ותלה:

הדרשו ג'ס. חתת בידיהם טן המות וטאץ והשך רצקה לומר שתבא השיבת והיה מעתם לכבר ומישא לתגב והוא הקף וליה פהה תעוטו מתוניות ותבטל התאהה למון וחבר כי הולך האדם אל בית עילמו רוצה לומל שהוא דוכך אל דמות וסבבו בשוק הסופרים עד אשר לא יתקח הכל הקף והם העורקים ובגלטי דופקים אשר דלו האברים באמצעות המכבר והלב והדם ועטו מעת מגורת החזון ותשבר הנולדה אשר באתצעותה ורלו האברים הדם וזרח והם העורקים הדופקים ותשבר הבד אשר קרצ לטלאה על המבע אשר יטלאה מטנו וירוץ ובגלל אל הבור והוא דפק החנעה אשר חצטך לאדם מטנו כי האברים לא די שלא מטנו אבל יוחק מטנו וישוב העפר על הארץ בשחה וכן העין בשאר היסודות וזרוח תשוב אל האלים אשר נתנה ולה ראי שתשחרר בהשלמה בעת שתוכל כי אחר המתות לא מפסיק שלמות זולת מה שהגעה אליו בעת החיים ברכוקותה לחומר. ובכאן נשלים מה שזכה עליו זה החכם ובכבודו שלא דמה האדם שתהייה סתירה בדביז ושלא ילמד מטנו לעשות הבלתי ראי שב לזכור שכבר אמר הטהר ביה הספר דברים רכום שהם הבל ואין הרצין שתהיה כל מה שאמר הבל אבל ירצה ביה שכבה ימצעו ברכיזו דברים רכום שהם הבל כי כבר תבא מלה כל בלשוניו בכמו זה האופן הרבה וזה תכלית מה שתגיע אליו עזוננו ביה הספר באופן כולל:

והשאר מה שהז קהלה חכם באלו העניינים רוצה לומר בכשרון המעשה ובעין החבטה למד בו עד רעת את העם שקל במאוני שculo איך ראי שהה טנג האדם באלו הדברים וחקר בהם ותקן משלים הרבה כיאו האדם לאחוב הנאנב ולחרחיך מה שראי שירוחק וזה מטנו בספר משל. הנה זה הוא מה שהחבר שספר מטנו בספר